

CAPITOLUL UNU

Cu o lună înainte...

NUMELE MEU e Darren Shan. Sunt semivampir.

Eram om obișnuit, până când am furat păianjenul unui vampir. De atunci, viața mea s-a schimbat pentru totdeauna. Domnul Crepsley — vampirul — m-a silit să-i devin ucenic, și astfel m-am alăturat unui circ ambulant, plin de artiști ciudați, numit *Cercul Ororilor*.

Mi-a venit greu să mă adaptez. Mi-a venit și mai greu să beau sânge și, multă vreme, n-am vrut s-o fac. În cele din urmă, am făcut-o, ca să salvez amintirile unui prieten pe moarte (vampirii pot păstra memoria unei persoane dacă îi beau tot sângele). Nu m-am bucurat c-am făcut-o — cele câteva săptămâni care au urmat au fost oribile, eram chinuit de coșmaruri —, dar, după ce bei prima oară sânge proaspăt, nu mai ai cum să dai înapoi. Mi-am acceptat rolul de ucenic de vampir și am învățat să profit la maximum de el.

Pe parcursul anului care a urmat, domnul Crepsley m-a învățat cum să vânez și să beau sânge, fără să fiu prins, adică să iau doar atâta cât îmi trebuie pentru a supraviețui, și cum să ascund faptul că sunt vampir când mă aflu printre oameni obișnuți. Iar, cu timpul, am lăsat

deoparte temerile mele omenești și am devenit o adevărată creatură a nopții.

Două fete stăteau și îl urmăreau, cu mare seriozitate, pe Cormac Membre. El își întinse brațele și picioarele, își roti capul o dată, și-și relaxă mușchii. Apoi, făcându-le fetelor cu ochiul, își vârî în gură trei degete de la mâna dreaptă și le mușcă, retezându-le din încheietură.

Fetele țipară și fugiră. Cormac chicotii și flutură în urma lor cele trei degete noi, care îi crescuseră la loc din mână.

Eu am râs. Te obișnuiai cu chestii dintr-astea când lucreai la Circul Ororilor. Trupa cercului era plină de indivizi deosebiți, anomalii ale naturii, cu însușiri minunate și, uneori, înfricoșătoare.

În afară de Cormac Membre, mai erau și Rhamus Douăburtii, în stare să mănânce un elefant matur sau un tanc; Gertha Dinți-de-Oțel, care putea mușca din oțel ca din brânză; omul-lup, pe jumătate om, pe jumătate lup, care îl omorâse pe prietenul meu, Sam Grest; Truska, o femeie frumoasă și misterioasă, care putea să-și facă barba să crească oricând și oricât voia; și domnul Tall, care se putea mișca iute ca fulgerul și părea în stare să citească gândurile oamenilor. Domnul Tall era proprietarul și directorul Circului Ororilor.

Țineam reprezentații într-un orașel, după ce ne stabiliserăm tabăra în spatele unei mori părăsite, în care dădeam spectacol noapte de noapte. Era de-a dreptul epuizant, dar mă obișnuisem cu astfel de locuri. Am fi putut juca în cele mai selecte săli de spectacol din lume și am fi putut dormi în cele mai luxoase hoteluri — Circul Ororilor făcea o mulțime de bani —, dar era mai sigur să nu ieșim în evidență și să rămânem în locuri prin care poliția și celelalte autorități aveau rareori drum.

La înfățișare, nu mă schimbam prea mult de când plecasem de acasă, pentru a-l însoți pe domnul Crepsley, cu aproape un an și

jumătate în urmă. Pentru că eram semivampir, viteza mea de îmbătrânire era de numai o cincime dintr-a oamenilor obișnuiți, ceea ce însemna că, deși trecuseră optsprezece luni, corpul meu era cu doar trei sau patru luni mai în vârstă.

Cu toate că arătam aproape neschimbat, pe dinăuntru eram o cu totul altă persoană. Eram mai puternic decât orice băiat de vârsta mea, puteam să alerg mai repede, să fac sărituri mai mari și să-mi înfig unghiile, extrem de tari, în cărămizile zidurilor. Auzul, vederea și simțul mirosului mi se ascuțiseră foarte mult.

De vreme ce nu eram vampir complet, mai erau multe lucruri pe care încă nu le puteam face. De pildă, domnul Crepsley putea alerga cu o viteză incredibilă, pe care el o numea ușcheală. Putea scoate din plămâni un gaz cu care îi lăsa pe oameni fără cunoștință. Și putea comunica telepatic cu vampirii și cu alți vreo câțiva oameni, de exemplu cu domnul Tall.

N-aș fi reușit să fac și eu aceste lucruri până când n-aș fi devenit un vampir complet. Nu mă deranja însă că n-aveam asemenea puteri, pentru că a fi semivampir avea și avantaje: nu trebuia să beau la fel de mult sânge de om și — chiar mai bine — mai puteam umbla pe afară în lumina zilei.

Nu trecea zi fără să cutreier groapa de gunoi a orașului, împreună cu Evra, băiatul-șarpe, căutând mâncare pentru Omuleți — mici făpturi strani, care purtau sutane albastre cu glugă și nu vorbeau niciodată. Nimeni — în afară, probabil, de domnul Tall — nu știa cine sau ce erau, de unde veneau sau de ce călătoreau cu ciroul. Stăpânul lor era un om tulburător, numit domnul Tiny (îi plăcea să mănânce *copiii!*), dar nu l-am văzut stând prea mult pe la circ.

— Am găsit un câine mort! strigă Evra, ridicându-l deasupra capului. Miroase puțin. Crezi că-i deranjează?

Am adulmecat — Evra era la mare distanță, dar eu simțeam duhoarea câinelui la fel ca un om care l-ar fi mirosit de aproape — și am clătinat din cap.

— O să meargă, am zis eu.

Omuleții devorau aproape orice le duceam.

Eu aveam o vulpe și câțiva șobolani în rucsacul meu. Nu-mi plăcea să omor șobolani — șobolanii sunt prietenoși cu vampirii și, de obicei, veneau la noi, când îi chemam, ca niște animale de casă dresate —, dar datoria era datorie. În viață, cu toții trebuie să facem lucruri care nu ne plac.

Erau mulți Omuleți cu trupa Cîrcului — douăzeci, mai precis —, dintre care unul vâna cu Evra și cu mine. Se alăturase Cîrcului la puțin timp după ce veniserăm eu și cu domnul Era singurul pe care-l puteam deosebi de ceilalți, pentru că șchiopăta de piciorul stâng. Eu și Evra ne luaserăm obiceiul să-i spunem Stângaciul.

— Hei, Stângaciule! am strigat eu. Cum merge?

Micuța siluetă în robă albastră cu glugă nu răspunse — nu vorbea niciodată —, dar se bătu pe burtă, ceea ce însemna că aveam nevoie de mai multă mâncare.

— Stângaciul zice să căutăm mai departe, i-am transmis eu lui Evra.

— Mi-am închipuit eu, oftă el.

În timp ce urmăream un alt șobolan, am zărit o cruciuliță de argint printre gunoaie. Am ridicat-o și am curățat-o de murdărie. Cercetând crucea, am zâmbit. Când mă gândesc că am putut să cred că vampirii se îngrozesc de cruci! Cele mai multe chestii din filmele vechi și din romane sunt prostii de umplutură. Crucii, agheasmă, usturoi: niciuna din astea nu are efect asupra vampirilor. Noi putem să trecem peste ape învolburate. Și nu trebuie să fim invitați într-o casă pentru a intra. Avem umbră și ne vedem în oglindă (deși un vampir complet nu poate fi fotografiat — ceva ce ține de mișcarea atomilor). Nu ne putem metamorfoza, nici nu zburăm.

Cu un țăruiș înfipt în inimă ucizi un vampir. Dar asta poți să faci și cu un glonț bine țintit, sau cu foc, sau cu un obiect greu aruncat peste el. Suntem mai greu de ucis decât oamenii, dar nu suntem nemuritori. Nici pe departe.

Am pus cruciulița pe pământ și m-am dat un pas înapoi. Concentrându-mă, am încercat s-o fac să-mi sară în palma stângă. M-am uitat fix la ea vreun minut, apoi am pocnit o dată din degetele mâinii drepte.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am încercat din nou, dar tot n-am reușit. Încercam trucul ăsta de mai multe luni, cu același rezultat. Când o făcea domnul Crepsley, părea simplu — pocnea o dată din degete și imediat vedeai câte un obiect în palma lui, chiar dacă era la câțiva metri distanță —, dar eu nu eram în stare să-l imit.

Mă înțelegeam chiar bine cu domnul Crepsley. Nu era genul de bătrân hain. Nu deveniserăm prieteni, dar îl acceptasem ca magistru și nu-l mai uram, cum o făcusem la început, când mă transformase în semivampir.

Am vârât cruciulița în buzunar și mi-am văzut mai departe de vânatoare. După o vreme, am descoperit o pisică aproape moartă de foame, în rămășițele unui vechi cuptor cu microunde. Era și ea la vânatoare de șobolani.

Pisica a șuierat la mine și și-a zbârlit blana. M-am prefăcut că mă întorc cu spatele și dau să plec, dar m-am răsucit iute, am apucat-o de gât și i l-am sucit. A scos un țipăt scurt și înfundat, apoi a rămas moale. Am vârât-o în rucsac și m-am dus să văd cum se descurca Evra.

Nu-mi plăcea să omor animale, dar vânătoreea făcea parte din natura mea. În orice caz, nu puteam suferi pisicile. Sângele de pisică e otrăvitor pentru vampiri. Dacă aș fi băut de la vreuna, n-aș fi murit, dar mi s-ar fi făcut rău. Iar pisicile sunt și ele vânători. Eu vedeam

situația astfel: cu cât erau mai puține pisici, cu atât găseam mai mulți șobolani.

În noaptea aceea, în tabără, am încercat din nou să mișc cruciulița cu puterea minții. Îmi terminasem treburile pe ziua aceea, iar spectacolul avea să înceapă abia peste câteva ceasuri, așa că aveam destul timp de pierdut.

Era o noapte rece, de sfârșit de noiembrie. Nu ninsese încă, dar se pregătea. Eram îmbrăcat în coloratul meu costum de pirat — cămașă verde-deschis, pantalonii violet, tunică albastră cu auriu, eșarfă roșie de satin la brâu, o pălărie cafenie cu pană și pantofi ușori, cu vârfurile întoarse în sus.

M-am îndepărtat agale de rulote și de corturi și am găsit un loc izolat, pe-o latură a vechii mori. Am pus cruciulița pe un lemn, în fața mea, am tras adânc aer în piept, m-am concentrat asupra cruciuliței și mi-am dorit-o în palma mâinii întinse spre ea.

Degeaba.

M-am dat mai aproape, ajungând cu palma până la câțiva centimetri de cruciuliță.

— Îți poruncesc să te miști, am zis eu, pocnind din degete. Îți poruncesc să te miști.

Poc!

— Mișcă-te!

Poc!

— *Mișcă-te!*

Ultima oară am răcnit mai tare decât aș fi vrut, bătând nervos cu piciorul în pământ.

— Ce faci? mă întrebă un glas cunoscut din spatele meu.

Ridicându-mi privirea, l-am văzut pe domnul Crepsley ieșind din întuneric.

— Nimic, am răspuns eu, încercând să ascund cruciulița.

— Ce-i aia? întrebă el.

Nu-i scăpa nimic.

— O cruciuliță pe care-am găsit-o când vânam, am zis, întinzându-i-o s-o vadă.

— Și ce făceai cu ea? întrebă domnul Crepsley, bănuitor.

— Încercam s-o fac să se miște, am răspuns eu, hotărând că era momentul să-l descos pe vampir despre secretele sale magice. Tu cum o faci?

Un zâmbet i se lăți pe față, încrețindu-i cicatricea lungă de pe obrazul stâng.

— Deci asta te frământa, chicoti el.

Întinse o mână și pocni din degete, silindu-mă să clipecesc. În clipa următoare, cruciulița era în palma lui.

— Cum se face? am întrebat din nou. Numai vampirii compleți pot?

— Îți mai arăt o dată. De data asta, uită-te mai bine.

Așezând din nou cruciulița pe bucata de lemn, se dădu înapoi și pocni din degete. Și acum cruciulița dispăru și reapăru în palma lui.

— Ai văzut?

— Ce să văd?

Eram nedumerit.

— Încă o dată și gata, zise el. Încearcă să nu clipești.

Mi-am ațintit privirea pe micul obiect de argint. I-am auzit degetele pocnind și — ținându-mi ochii larg deschiși — mi s-a părut că zăresc o ușoară tulburare a aerului țâșnind printre mine și cruciuliță.

Când m-am întors să mă uit la el, își trecea cruciulița dintr-o mână într-alta și zâmbea.

— Te-ai prins? întrebă el.

M-am încruntat.

— Cred c-am văzut... Semăna cu... M-am luminat deodată. N-ai mișcat cruciulița! am strigat, înflăcărat. Tu te-ai mișcat!

Radia.

— Nu ești atât de bătut în cap pe cât pari, mă felicită el, în felul lui sarcastic.

— Mai fă-o o dată, l-am rugat eu.

De data asta nu m-am mai uitat la cruciuță — am pândit vampirul. Nu eram în stare să-i urmăresc mișcările — era mult prea rapid pentru asta —, dar am surprins câteva instantanee cu el când țâșnea înainte, înșfăca obiectul și făcea un salt înapoi.

— Deci nu poți să miști obiectele cu puterea minții? l-am mai întrebat eu.

— Firește că nu, răspunde el râzând.

— Atunci de ce mai pocnești din degete?

— Ca să distrag atenția, explică el.

— Deci e doar un truc, am zis eu. N-are nimic de-a face cu a fi vampir.

El ridică din umeri.

— N-aș putea să mă mișc atât de repede dac-aș fi om obișnuit, dar ai dreptate, e un truc. M-am ocupat cu iluzionismul înainte de a deveni vampir și-mi place să-mi păstrez îndemânarea.

— Pot să învăț și eu să fac asta?

— Probabil. Nu te miști la fel de repede ca mine, dar ai putea s-o scoți la capăt, dacă obiectele ți-ar fi aproape de mână. Va trebui să exersezi mult — dar, dacă vrei, te învăț eu.

— Dintotdeauna mi-am dorit să fiu scamator, am zis eu. Dar... stai puțin...

Mi-am amintit de cele câteva ocazii când domnul Crepsley deschisese încuietori cu un pocnet din degete.

— Și încuietorile? l-am întrebat.

— Alea-s altceva. Știi ce e energia statică?

Chipul mi-a rămas golit de expresie.

— Te-ai pieptănat vreodată ca apoi să ții pieptenul deasupra unui petic de hârtie?

— Da! am exclamat. Hârtia se lipește de el.

— Aceea e energie statică, îmi explică el. Când un vampir țâșnește, se încarcă în tot corpul cu o energie statică foarte mare. Eu am învățat să stăpânesc această energie. Și astfel sunt în stare să forțez orice încuietoare pe care mi-ai numi-o tu.

M-am gândit puțin la asta.

— Și pocnetul din degete? am întrebat din nou.

— De-un obicei vechi nu scapi așa ușor, replică el zâmbind.

— Dar scapi ușor de un vampir bătrân! mârâi o voce din spatele nostru.

Până să-mi dau seama ce se întâmpla, cineva ajunsese lângă noi și ne lipise câte o lamă de cuțit ascuțit ca briciul de gâtlejuri!